

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 26. децембра 2005. године**

Констатује се да су приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, браниоци оптужених, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Мирослав Ђорђевић, који се јавља по заменичком пуномоћју и за адвоката Ђокић Драгана, адвокат Шалић Миломир, адвокат Марија Радуловић, те да су приведени из Окружног затвора у Београду оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Иван Кораћ, Синиша Филиповић и Драгутин Драгићевић, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се слажете да одржимо претрес?

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решење о постављању за браниоца по службеној дужности, добро. За Кораћ Ивана информација везано за лап-топ, да је он предат нашем програмеру на захтев Вас и Вашег браниоца. Ми смо прибавили налаз и мишљење судског вештака, психијатра, колега Перковићу, Ви сте добили. Он не може да дође ни данас ни сутра, пошто је био кратак рок, заузет је, он ће доћи у среду ујутру, вероватно, тако да сам ја данас мислила да кренемо са одбранама даљим, а да сутра наставимо узимање одбране господина Поповића. Јесте Ви сада добро? Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми ћемо ставити примедбе на тај налаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам видела из поднеска.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из одређених разлога, па тек после његовог непосредног саслушања, као вештака, ми ћемо одлучити када ћемо да изнесемо одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, можда ћете прекинути са давањем одбране?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, све зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од налаза вештака?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви оспоравате и његову садашњу способност да учествује?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, не, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда не бисмо сутра наставили са исказом?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зато, јер имамо један записник који по мени није валидан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам за даљу одбрану, не говорим за тај датум који оспоравате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И за даљу одбрану, без обзира, знате, доћи ћемо у ситуацију да имамо нешто што је мој брањеник изнео, под одређеним околностима, због којих смо и предложили вештачење, а са друге стране, да настављамо са одбраном. Ми не знамо сада да ли ће тај записник бити валидан, или ће бити предлога, евентуално за другим вештачењем, допуном вештачења и тако даље. Овај налаз што је доктор Мандић дао, из исте куће у којој се налази и мој брањеник је катастрофалан, а ја ћу ставити примедбу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да адвокат Перковић Мирослав изјављује да ће имати примедбе на налаз и мишење судског вештака, психијатра доктора Мандић Бранка.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Исто, председнице већа, ја сам молио суд, односно упутио сам један допис пре пет-шест дана Вама, да нам се фотокопирају комплетна медицинска документација за Поповић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Констатује се да се браниоцу оптуженог Поповић Бранка уручује фотокопија здравственог картона за оптуженог Поповић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одређена документација је стигла из Хашког трибунала. Углавном се односи на прво и другооптуженог. Ви сте добили део тога, а део је дуплиран, па нисмо хтели да то.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА ОПТУЖЕНИХ

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја нисам странка у поступку и немам право да се изјашњавам о предлозима, али има једна, овако, једна ситуација недефинисана са

господином Поповићем. Он има право да се брани ћутањем или да износи одбрану. Он, ако је способан, он износи, а ако није способан, не може се то условљавати разноразним предлозима и захтевима од суда да он нешто одлучи или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то ћемо да констатујемо све и да завршимо са том причом.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Та се прича мора завршити, да се зна шта је. Ово што се сада прича, то су неки услови који се постављају судском већу, мислим да то у ЗКП не постоји. Постоји да се брани ћутањем или да говори, да ли је способан или није способан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо расчистити, са одбраном ћемо завршити, на било који начин.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али мора се то завршити, не може више да се одлаже. Никаква одлука суда нема везе са овим.

Констатује се да су из суднице за време давања одбране оптуженог Филиповић Синише, удаљени оптужени Поповић Бранко и оптужени Драгутин Драгићевић.

Оптужени ФИЛИПОВИЋ СИНИША

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Станите ту.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте првог дана упозорени на сва своја права у поступку. Има ли потребе да понављамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нема потребе.

Констатује се да је оптужени упозорен о својим правима у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли желите да изнесете одбрану?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ја сам изнео већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро у истрази, али желите ли сада?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, остајем при тој изјави што сам дао у истражном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мораћете онда да нам поновите.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Добро, ако мора, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто кажете да желите да изнесете одбрану.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

Да жели да изнесе одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви признајете кривично дело које Вам се ставља на терет?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ја немам везе с тим делом уопште.

Да не признаје кривично дело и кривичну одговорност, те да остаје при својој одбрани коју је дао пред истражним судијом Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине 20.07.2005. године, и наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, реците нам укратко, како сте се Ви тамо нашли у том крају, зашто, шта сте радили, да ли је нешто тачно од овога што овде пише?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, није тачно од тога ништа. Ја сам дао изјаву, значи, онако како сам дао, значи немам везе уопште са тим злочинем тамо и нисам присуствовао томе. И ако је било тога уопште. Ја сам отишао у Зворник преко Српске радикалне странке. Отишли смо нас пет-шест у Зворник. И тамо смо дошли у касарну ту. Из те касарне су нас упутили у ту фирму, где су били добровољци. Били смо у тој фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из касарне, ко Вас је упутио у касарну?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је упутио у касарну?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, у касарну, не у касарну, то је било исто нека фирма, ту смо дошли и ту су нас прихватили као добровољце, у тој, фирма исто била нека, али била је касарна за време рата и онда нас је, једно лице нас је одвело у ту фабрику тамо, где су били добровољци. И онда смо отишли у ту фабрику, значи, и ту смо били, овај, нон-стоп. Рано смо ујутру устајали, имали смо физкултуру, трчање, па идемо на доручак, и онда после тога се вратимо, радимо са наоружањем. После тога, увече смо ишли у халу да играмо фудбал и тако, значи, то нам је било у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, када сте дошли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, дошао сам у априлу месецу, тако, у априлу месецу и био сам у Зворнику до хапшења јединице, када је било у Бијељини. Од ових оптужених не познајем никога. Био сам са људима из Руме који су отишли тамо и са њима сам се дружио нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био са Вама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, био је Саша, био је Горан, био је Дарко, Дарко, био је Јанко и не могу тачно свих имена да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то сви из Руме?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, сви из Руме момци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било то хапшење у Бијељини што кажете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, то је било, ја мислим да је било крајем јула месеца, тако, отприлике јула или почетком августа, тако да су нас похапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте радили, мај, јуни, јули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ништа, ишли смо тамо, ишао сам у акције, значи, када се ослобађала Кула, тамо, ишао сам на Кулу, која се ослобађала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је учествовао у тим акцијама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, да Вам кажем, не знам које су то јединице биле, знам да је ова моја јединица била, а за остале јединице, не знам имена, не знам одакле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ваша јединица звала?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: «Игор Марковић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте дошли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се звала «Жуте осе»?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, тек сам чуо касније да се зову «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, чуо сам тамо када су нас похапсили и онда у Бијељини да се зову «Жуте осе», а дотле се звала «Игор Марковић», јер је тај дечко Игор Марковић био из наше јединице, први је погинуо, тако се јединица звала «Игор Марковић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се Ви то одлучили да дођете у Зворник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ништа, нормално, скупљали се добровољци да иду у Зворник на ратиште и ја сам ишао из патриотских разлога да помогнем тамо народу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам мало о том доласку, значи, долазите, како сте добили оружје, где сте се сместили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Долазимо тамо у касарну и упуте нас у ту фирму, поред Зворника одмах, не знам тачно како се зове, ја мислим Каракај, ја мислим да се зове и ту смо били. Ту је био командант Жућо Вучковић, Вучковић Војин и онда нас је он примио ту и онда смо отишли у касарну, задужили смо наоружање. Ја сам задужио паповку. Остали момци су задужили што је било, униформе смо добили касније тек, нисмо одмах, били смо у цивилу и тако значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте добили униформе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Униформе смо добили касније зелене, СМБ униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, оне једнобојне?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, једнобојне униформе. Чизме смо исти задужили тамо по броју у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неко оружје Ви лично?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не, имао сам паповку у то време када сам дошао. После, касније, после месец и по, два дана сам добио аутоматску пушку и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ваш командант, ко је био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Вучковић Војин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки непосредни, да ли сте имали неког непосредног?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само он?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Само он, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та јединица «Игор Марковић» имала?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја када сам дошао тамо, имала је тридесет-четрдесет људи отприлике, тако, можда и више, али тако, тридесет-четрдесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То већ крајем јула, да ли се повећала или смањила или је иста била?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ја мислим да је било више онда, касније је било више људи. Касније је било више, значи, ишли смо, Кула, то је било тамо негде у мају ослобађање, уствари, Кула је била раније, а тамо према Калесији смо ишли ја мислим у мају месецу, тако некако, половином маја и онда после тога нисмо ни имали акција. Ја сам у међувремену сам ишао кући, нормално на викенде, оно, седам дана, десет дана и тако, сваки месец дана сам отприлике ишао кући и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте из јединице били највише?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Био сам са тим људима из Руме, што сам рекао, стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Репић?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Са њим се нисам уопште дружио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте га?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Познавао сам га само поред Жуће, зато што је то Жућин рођени брат. Иначе, лично га нисам познавао, само сам знао да је то његов брат, од команданта да је брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто о тим групацијама војним ту? Ко је ту све учествовао у борбама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У борбама? Па, било је тамо доста јединица, ја не знам тачно, ја нисам био у тим јединицама и онда не могу да Вам кажем како су се звале и које су то јединице биле, пошто нисам био у тим јединицама. Било је више јединица. Знам да је било, значи, ја сам био у тој јединици «Игор Марковић» и знам за ту јединицу, а било је још неколико јединица, али ја не знам имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољачких или локалних?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам да Вам кажем да ли су биле добровољачке или су биле локалне. Међутим, било је и Босанаца и људи из Србије, нормално је било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао тим јединицама, да ли знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Свака јединица је имала свог команданта, као што је нама био Вучковић командант, тако и тим јединицама је неко био командант, али ја не знам имена тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био за све јединице командант?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: За све јединице је био командант касарне тамо који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја не знам, ја, по тој причи је био Марко Павловић командант, али ја не знам тог човека лично, уопште га не знам. Значи, нисам никада контактирао са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и Југословенске народне армије ту, неких јединица?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Била је то, то је ЈНА, то је босанска или југословенска, не знам у то време како се то сматрало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и тих јединица?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Из Босне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, војске ове регуларне?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Војске? Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ових добровољаца?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, било је и регуларне војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Они су били вероватно у касарни тамо смештени, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, зато што нисам био са њима, не могу да кажем где су били смештени, када нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ишли у те борбе на Кулу град, па на Калесију, са ким сте, да ли сте били у садејству са још неким тим јединицама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ми смо имали, ми смо ишли, наша јединица је ишла сама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сами ишли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, ми смо ишли сами, значи, имали смо терен на који смо ми ишли, ми смо туда ишли, а друге јединице су ишле другим тереном, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте још са неким у садејству били?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисмо, нисмо, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали ту у борбама неке људе ту локалне, да су били резервисти, да су били мобилисани?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нисам, да Вам искрено кажем, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је ту била мобилизација, да су били неки резервисти?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Репић ишао у те борбе са Вама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја га ниасм видео, искрено речено, ни једном ја мислим да га нисам видео да је био са нама. Не могу да кажем, ја га нисам видео, значи, можда је био, али ја га нисам видео, знате. Ја причам за мене шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви имали тада година?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Осамнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се обучавали за те борбе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, тамо у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у Окучанима?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Био сам у Окучанима тринаест дана, четрнаест, тако, али тамо нисмо никакву обуку имали, ништа нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте дошли необучени?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У борбе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се бавили нечим, да ли сте радили нешто?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Радио сам приватно грађевину. Отац ми је имао приватну фирму, грађевину сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишли сте с посла?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Тачно с посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада видели тог Марка Павловића?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је тај човек?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто о њему?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, чуо сам кроз причу само, али нисам, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога, шта сте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, чуо сам Марко Павловић, као командант је тамо у Зворнику и то сам чуо ту причу, у касарни када сам ишао на доручак и на ручак и вечеру, јер смо ми ишли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са овим Вашим командантом Вучковић Војином, јесте имали неки контакт ближи, Ви лично?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не, први пут сам упознао човека тада тамо на ратишту, значи, никада га раније нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били ту када се повукла ова војска ЈНА?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: ЈНА? Не, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се мењала та војска, када је војска ЈНА отишла, да ли Вам је то познато?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не сећам се, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неку плату?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, имали смо неке плате, али то је нешто било минимално, значи, не знам тачно да Вам кажем, на пример да купиш један бокс цигарета, средње цигарете у то време. Тако је било, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове друге јединице, какве су имале плату, да ли знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Војводу, Пиварски да су га звали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишки?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добијали плату? Хајде нам то мало ближе објасните.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нормално, добијали смо плате, у касарну смо ишли по плате и имали су наша имена у касарни и онда дођемо тамо и дају нам плате, ми потпишемо када идемо на доручак, ми потпишемо да смо примили плату и добијемо плату, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви идете у касарну?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, то је било једанпут месечно, је та плата била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај списак правио?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам да Вам кажем тачно, ја мислим да је командант правио. Можда је неко правио, али ја не могу да се сетим тих детаља, ко је правио списак. Значи, не знам, нисам био ту, нисам упућен у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да су ови други добијали много веће плате од Вас? Овај један оптужени каже да је имао плату скоро петсто марака, да је то била одлична плата, дупла плата него у Србији?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не? Није могуће или не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисмо добијали толике плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била, отприлике?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да се сетим, то је било пре четрнаест година, не могу тачно да се сетим. Знам да је нешто било симболично, да није нека плата била. Било је за цигарете, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке полиције? Да ли сте са њима некада ишли у неку борбу?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам никада ишао са полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их виђали на терену, полицајце?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Полицајце? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када нисте у борбама, шта сте радили, осим тог фудбала, што кажете да сте играли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, били смо у тој касарни тамо, нон-стоп смо били и ту смо вежбали, тренирали и тако, радили с наоружањем и то, значи то је цео дан смо имали. Ишли смо на прву линију неколико пута да чувамо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Прочитали сте ову оптужницу? Шта можете о томе да кажете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не могу ништа да кажем, зато што немам никакве везе с тим. Не осећам се уопште кривим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Вашој јединици био још неко кога су звали, по надимку Лопов?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Можда је био, али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате да нам кажете о овој песми, што се певала? Видим код истражног судије сте се нешто изјашњавали? Јесте чули за ту песму?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Чуо сам тамо у Зворнику, али не могу да Вам кажем тачно ко је ту песму написао и ко је певао и за кога је, не могу да Вам кажем тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте чули ту песму?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Чуо сам тамо у Зворнику, можда једанпут, двапут, ја мислим да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, Зворник је широк појам. Где?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да Вам кажем тачно где и то, не могу да се сетим тачно где, јер то је било пре четрнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је певао, да ли можете да знате, ко је то певао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: То је песма, немам појма ко је певао, значи, то је нека шала била, па оно певање и тако и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја када бих ушла у песму, вероватно бих се сећала ко ми је певао песму, ко ми је певао и тако даље.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није мала ствар ући у неку песму.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, није мала ствар, велика је ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите ко је то певао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то смислио?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу стварно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише да сте улазили у Дом културе у Челопеку? Да ли Ви знате где је Челопек?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ту поред Зворника, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то? Неко место, село?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, место, ја мислим, село неко, засеок неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта има ту? Да ли има неки Дом културе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Има Дом културе, ту је био Дом културе где су били ти затвореници, ту, у том Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам о томе испричајте, шта Ви знате о томе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ништа, ја сам једном, био сам у, ту је била једна кафана преко пута, тог Дома културе и ту сам седео. Не знам с ким сам тачно био у тој кафани, седео сам и видео сам, игром случаја сам видео Вучковића, покојног Вучковића, дошао са једним лицем и стали су ту, испред затвора. Сада ја не знам да ли су они улазили у затвор или су излазили из затвора и да ли су уопште били у затвору. Значи, ја сам био ту и отишао сам, ја мислим пре њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљена та кафана од тог Дома културе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам тачно да Вам кажем, ту је близу, ту је одмах ту близу, значи, једно педесет, сто метара, плафон, није више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте седели, то је био дан, вече?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Било је тако после подне, предвече, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је месец био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам тачно да Вам кажем који је месец био. Било је топло време, отприлике тако, мај, јуни, отприлике ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте са неким седели?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте видели Ви?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ништа, видео сам само Вучковића да је стао ту с колима и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је дошао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С којим колима?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам да Вам кажем тачно која су кола била, не могу да се сетим која.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви војници возили кола?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте возили кола тамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Јесмо, нормално да смо возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија, своја или?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не своја, тамо кола која су била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то, да ли сте то нешто задуживали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, била су тамо, која смо ми имали, имали смо четири-пет возила и то смо ми возили, значи, јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он стиже колима сам или у друштву?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Још је неко био са њим, само не могу да се сетим ко, јер то лице не познајем ко је био са њим и то је то што сам рекао. Значи, видео сам га, сада не знам где је човек, он је стао, ја сам њега видео да је он стао ту, сада не

знам шта је било даље, да ли је он улазио уопште тамо или је излазио или да је био тамо уопште. Ја сам отишао, у касарну сам се вратио тамо у ту фирму где смо ми били стационарани и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, односно како знате да је ту био затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је то био затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, знам, како не бих знао да је ту био затвор. Било је људи ту. Знало се да је то затвор, да су ту Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви лично знали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви лично знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, знали су људи? Ко је знао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, људи су знали, на пример, да је ту затвор, нормално да је био ту затвор и сви су знали, сви који су били ту на ратишту тамо у Зворнику су знали да је ту био затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, војници?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ратовали су знали да је ту затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго је ту био затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да Вам кажем тачно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, месец, да, годину дана?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја и не знам када су ти људи доведени у тај затвор, нити када су одведени, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је у затвору био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које националности?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, вероватно да су били муслиманске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви често ишли у ту кафану преко пута?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја мислим да сам био једанпут само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове газда, да ли знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви видели, обзиром да кажете, сви су знали да је то затвор, да ли се то могло и видети овако, споља, да је то затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, то је била нормална зграда, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били чувари неки?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Вероватно су били чувари ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их видели тада када сте ишли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је чувао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте се у истрази изјашњавали ко је чувао, да ли се сећате, да ли војска, да ли полиција?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Вероватно је чувала или војска или полиција, неко је од тих двоје чувао, значи, ко је чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Драгићевић Драгутина, овај што је изашао, не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, можда је дечко био тамо, али га ја не познајем. Значи, ја сам се дружио са овим људима из Руме и са њима сам био стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој јединици, да ли су сви били из Србије, или их је било из Босне?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, било је, ја мислим и људи из Босне. Не могу да Вам тачно кажем, али ја мислим да је било, значи, мислим. Не могу да кажем да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко кога су звали, на пример, Војвода?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Војвода? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јединици?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко да су га звали, на пример, Сребреница?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви никада нисте ушли у тај затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте ишли Ви кући?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Значи, ишао сам сваких, тако, двадесетпет, месец дана сам стално ишао кући. Знам да сам задњи, сећам се да сам био, не задњи пут, него сам био 06. маја, пошто ми је Ђурђевдан слава, па био сам за Ђурђевдан кући, значи, тада сам био и дошао сам негде тако, 08., 09., отприлике. Био сам два-три дана кући и онда сам се вратио и онда сам тако ишао стално после тога кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте дошли негде у априлу? Да ли је тада Зворник већ био српски?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, био је српски Зворник, ја мислим да је био српски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пута плату добили? Кажете, били сте до хапшења?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте добили плата?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу тачно да се сетим колико је плата било, јер ме то уопште није интересовало, плата ме није интересовала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајте нам нешто испричајте о том хапшењу у Бијељини? Како се то десило, где сте били?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ништа, ухапсили су нас у Зворнику, тамо ујутру, рано, не знам колико је било тачно сати. Ухапсили су нас и стрпали су нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, у тој касарни где сте?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не, били смо у, како се зове, у граду, у Зворнику смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви спавали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам спавао у згради једној тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле неке бараке поред реке, да ли сте ту били смештени?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Бараке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко из Ваше јединице?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не знам, није нико био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте спавали у Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У Зворнику, да, у згради смо спавали некој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стамбеној?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Стамбеној згради, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је имала спратова?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, четири-пет спратова, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Репић, где је он спавао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем где је спавао, када не знам где је спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је цела јединица спавала у тој згради?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Није, спавали смо, једни су били на железничкој станици, једни су били ваљда у тој касарни, једни су били у згради, тако, на четири-пет места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на више места?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неку кућу, неку поред реке, од чланова, неке бараке поред Дрине, поред моста?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Поред Дрине, поред моста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви спавате у згради, у неком стану?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У стану да, и одједном ујутру, овај, су нас похапсили, бацили су сузавац, ранили су четири-пет људи, не знам тачно, када су нас хапсили и ставили су нас све, скинули су нас, само у вешу смо били, између седишта у аутобусу су нас ставили и одвезли су нас у Бијељину. Уствари, нисам знао где идем, када смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Колико нас? Па, био је пун аутобус, значи не могу ја да кажем колико је људи било, да ли је било пет, седам, десет или петнаест. Када су ме ухапсили, ја сам само главу сам држао доле и нисам видео никога, разумете и ставили су ме између седишта, како седиште у аутобусу, тако су ме ту ставили између седишта и не смеш да се помериш уопште. И онда када смо дошли тамо у Бијељину, ставили су нас у неку просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам ко, да ли милиција, војска, ко нас је похапсио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били, у којим униформама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, били су у маскирним униформама, значи у оним зеленим, маскирним униформама су били и онда су нас одвезли тамо у Бијељини смо у затвору завршили, у некој просторији. Ја мислим да је била пет са пет, то је била пуна просторија, ја не знам колико је било људи, четрдесет, педесет, шездесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све из Ваше јединице?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не из наше, било је још неких људи, али ја те људе не познајем. Била је наша јединица и још неки људи, сада не знам која је јединица била. И онда су нас ставили у ту просторију и ту смо били девет дана ја мислим, па су нас пребацили у Митровицу у затвор. Тамо смо били три-четири дана ваљда и онда су нас пустили кућама, свако својој кући је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за то време, да ли Вам је неко уручио неко решење, да ли Вас је неко испитивао, да ли је неко долазио ту?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја се, искрено речено, не сећам да је неко долазио, да ми је уручио неко решење. Ја мислим да су долазили тамо милицајци, доносили су нам да једемо, нешто и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас ништа није испитивао, рекао Вам зашто сте ухапшени?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Питали су ме, нормално, откуд ти ту и тако. Ја сам рекао, сви су ишли и ја сам ишао на ратиште и тако сам дошао ту и то је то. И онда су нас пустили после тога, девет дана, уствари, пребацили су нас за Митровицу у затвор. Онда смо били ту у Митровици у затвору и онда су нас пребацили, свако својој кући је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко после позивао још нешто поводом тога?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја мислим да сам позиван после тога када је било суђење покојном, овај, Вучковићу, давао сам изјаву у Шапцу. Сада не могу да се сетим које године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, 1993., 1994. године сам давао изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа после тога није било?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су Вас, да ли сте се занимали, зашто су Вас ухапсили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, на крају је била нека прича, због неких «Голфова», знате, ја сам био војник тамо, нисам био, па нисам знао о чему се ради. Значи, на крају сам чуо да је нека прича у вези неких «Голфова», у Сарајево што су пребацивани за Србију, откуд знам и то је било то, ради тога су нас као похапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као да сте Ви то радили, Ваша јединица?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, наша јединица, него као да Вучковић, тај командант наш, није дао да се «Голфови» терају за Србију, него да се сви «Голфови» који су нерегуларни, да се сви у касарну, ваљда, стављају, не знам. Значи, то сам ја чуо такву причу, али не знам да ли је то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било приче о овим ратним злочинима?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта је после био оптужен Вучковић Душко?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је он осуђен тамо, да је десет година казну издржао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, знам, десет година, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато о томе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам дао изјаву, ја мислим да сам дао 1993., 1994. године сам давао изјаву у Шапцу. Ја човека уопште не познајем и он је јако кратко био тамо. Ја не знам колико је он био уопште, уствари, тамо у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су Вас звали Лопов?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Звали су ме, зато што сам ишао у акције, када идемо, ја сам се увек шуњао као лопов и зато су ми дали надимак Лопов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, у множини, затвори су били, сви су људи знали. Хајде нам нешто ближе о томе реците. Да ли је било још затвора?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја не знам ни за један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Зворнику? Јесте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам чуо, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за неку Економију, за неку Циглану?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не. То сам сада, када сам добио оптужницу ту, онда сам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јесте ли тада у то време?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не знам. Можда је и било, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало за још нешто тако, за нека убиства, за злостављања, мучења људи?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, није ми познато ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Немам ништа, само да се не осећам кривим и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви онда у овој причи?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте да сте преко Српске радикалне странке кренули на овај пут у Зворник. Реците ми, јесте Ви били члан, или објасните, како то преко Српске радикалне странке?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, тада је Српска радикална странка прикупљала добровољце за ратиште, па онда смо ми из Руме ишли преко Српске радикалне странке на ратиште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, да ли сте Ви били њихов члан или симпатизер?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја мислим да сам био у то време члан Српске радикалне странке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко Вас је то организовао, на који начин је то ишло, коме се Ви то јављате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да Вам кажем искрено, тада када сам отишао у Зворник, сам био, радио сам са оцем на грађевини и тада су ти момци дошли по мене на грађевину и отишао сам на ратиште. Тако сам отишао на ратиште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, Ви сте били члан и долазе неки из Радикалне странке и воде Вас. Како је то ишло?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, тако је, значи, тако. Сада не могу да се сетим, да ли сам био члан тада у то време Радикалне странке, али ја мислим да сам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви били задужени, да ли сте имали при себи неки нож или било шта, тамо када сте били у Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Имао сам пушку код себе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли некада носили нож, користили нож?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам нож носио уопште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никада нисте имали при себи нож?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У вези ове команде, кажете да Вам је Вучковић Војин био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Командант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Командант. Да ли Вам је он издавао наређења за све акције и за све тамо што се дешавало?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, ми смо од њега добијали наређења сва.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли знате, ко је њему издавао наређења?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам ко му је издавао наређења, али вероватно му је издавао командант касарне који је био тада у Зворнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је био командант касарне?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: По, по целој причи, ја не знам ко је био командант, али прича се да је био тај Марко Павловић. Ја тог човека не знам, лично га не знам. Никада нисам са човеком проговорио ни једну реч.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А тај новац, кажете, неку плату сте добијали? Ко је Вама давао на руке ту плату?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, била је благајна тамо, у касарни је била благајна и онда смо добијали плате тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И када сте одлазили на ту благајну, ко Вам даје тај новац?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, благајник, ко је био благајник тамо на благајни, од њега смо добијали новац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Овде, у овој оптужници стоји, Вама се ставља на терет да сте ножем у бедра уболи једно непознато затворено лице, па да, потом, убодом ножа у срце лишава то исто лице Вучковић?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да. То ми није познато уопште. То сам прочитао тада у оптужници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте некада, кажете, никада нисте ушли ни у један овај затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам улазио уопште у тај затвор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ни у један од ових затвора?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ни у један, него ја знам само за тај један, када сам ја био тамо, сада не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, само Вам је познат Челопек, тај затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, зато што сам ту пролазио нон-стоп ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Пеја?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, први пут чујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нека добровољачка јединица, Српска добровољачка гарда, Аркан и тако даље, не подсећа Вас нешто на то?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Чуо сам за Аркана, али за тог Пеју, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За Пеју нисте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То када сте били, рекосте, топло је време, то када сте били тамо преко пута или у близини Дома културе у Челопеку.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте, топло је време било. Не можете то мало ближе лоцирати?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не могу, то је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Везано за овај период, колико сте Ви тамо били?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не могу да Вам кажем тачно колико је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мај, јун, јул, у том неком смислу?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, био је мај или јун, тако нешто, било је топло време, значи, ја мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте имали тада од наоружања са собом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Паповку сам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Паповку? Да ли паповка има на себи онај бајонет?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисмо носили то уопште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате да има?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, да, али нисмо носили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли Ви имали на својој паповци?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били све време у овој јединици за време док сте боравили у Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких инцидената у овој јединици?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, како мислите, какви инциденти?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У смислу да је неко избачен из јединице?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не сећам се тога да је неко био избачен из јединице. Код нас лично не. Можда је и било, али ја нисам присуствовао томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били избачени из јединице?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја? Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ишли у акције, са ким сте ишли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, са јединицом где сам био, у тој јединици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим из јединице, па да ли Ви идете самостално, сам или ту има још један, два, три борца?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, иде цела јединица, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, иде цела јединица, али задатак када се постави, па онда?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ми кренемо сви, па онда како кренемо, тако идемо, како да Вам објасним то. Значи, како треба ми тако идемо, овај виче, ајде двојица, ајде тројица и онда ми идемо тако, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, у том смислу, када идете, па двојица, тројица и тако даље, са ким идете? Да ли стално идете са истим или?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, ко се задеси да буде ту, поред тебе, знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како одржавате везу са командиром те јединице?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Имали смо моторолу, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је одржавао везу? Јесте Ви?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја нисам одржавао везу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То би значило да је неко са киме сте ишли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, да, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко је тај?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приликом пријема наређења, ко Вам издаје наређења?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Командант нам издаје наређења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Свима непосредно?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Свима, да. Пре акције, сви се постројимо и он каже тако и тако и готово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се дешава са евентуалном могућношћу да некога заробите? Имате ли наредбу у том смислу, како поступити?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисмо имали ни једног заробљеног, значи нисмо имали прилике у томе да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали наредбу у вези поступања са?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Значи, ако се зароби, да се приведе, нормално, али нисмо имали, ни један заробљен није био код нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Описали сте да сте једанпут били у кафани преко пута Дома културе у Челопеку?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете, растојање педесет, сто метара, па ако би могли поближе да мало објасните, колико је то растојање између те кафане где сте Ви били и тог Дома културе, имајући у виду улаз у тај Дом културе? Да ли је та кафана гледала према леђа те зграде, где нема улаза, па Ви не можете да видите да ли је Репић ушао у Дом културе или не, или Ви нисте видели, зато што нисте гледали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам Вам рекао да нисам обраћао пажњу уопште на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли објективно било могуће да се види?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу тачно да се сетим да ли је било могуће или није, зато што не могу да се сетим тога што је било, разумете шта Вам кажем, значи, не могу тачно, није ми то толико остало да размишљам о томе, знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте да после у својој одбрани, да сте више пута пролазили поред тог Дома културе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, да, нормално да смо пролазили туда, зато што је ту близу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда, значи, нисте, једном сте видели Репића, добро, то је сада у реду, али када сте више пута видели и кафану и Дом културе, како не можете да опишете, да ли се од те кафане види улаз у Дом културе или се не види?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да Вам кажем, зато што се не сећам тога, зато што нисам обраћао пажњу на то и на те детаље, нисам обраћао пажњу, није ме интересовало, значи, нисам обраћао пажњу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то један пут био када сте Ви били у кафани и више никако нисте одлазили или сте одлазили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ја мислим да сам био једанпут, можда сам био и други пут, али не могу да кажем да сам био, него сам био једанпут. Значи, могу да кажем да сам био једанпут сто-посто у тој кафани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са овом песмом која је, чије су речи повезивале по надимцима тебе и Вучковић Душка, кажете да сте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је Ваша одбрана у истрази, али да је Ви нисте певали. Да ли знате ко је певао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да ли је уопште певана?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, значи, не могу да Вам кажем да ли је неко певао, али ја сам чуо, значи, то је песма као нема над Краљевом, али то може да се римује како год хоћете, значи, које год име можете да убаците, то је та песма, разумете шта хоћу да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, разумем, то могу и други надимци уместо Ваших.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, ето, појавило се да су Ваши надимци у тој песми?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем откуд, значи, не могу да кажем да није мој надимак, јер да је мој надимак, мене су тако звали тамо на ратишту и то је то, значи, не могу да кажем да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, мало ми нелогично, како, чули сте, а не знате откуд?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Станите да Вам кажем, ја сам тамо на ратишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се певала у Вашој јединици или се певала негде на неком другом месту, да ли у кафани, да ли у неком другом друштву?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Вероватно је да песма потекла из неке кафане, вероватно, значи, а ја не знам из које и ко је ту песму смислио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да дефинитивно разјаснимо у вези тога, да ли сте Ви уопште улазили у Дом културе у Челопеку, сам или било са неким другим?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам никада, ни сам ни са никим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Од кога и када је добио полуаутоматску пушку, паповку?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Добио сам полуаутоматску пушку сам добио када сам дошао у Зворник тамо, одмах, када смо дошли на ратиште, у априлу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте задужили пита пуномоћник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У команди смо задужили пушку, тамо у касарни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је после тога добио аутоматску пушку, да ли на истом месту?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја мислим да је у истом, не могу тачно да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је радио са овом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ту смо пушку вратили тамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где се налазила касарна?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Касарна се налазила одмах поред моста са леве стране ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то фирма?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да, то је та фирма, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда «Алхос»?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да Вам кажем да је «Алхос», када не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро, ја питам, да ли знате случајно.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Знам да је била ту код моста.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сада хоћу да питам: да ли је то касарна, војна касарна или је неки објекат који је претворен у касарну?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: То је објекат који је претворен у касарну, ја мислим да је тако, не могу да кажем да је тачно тако, када не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато, да ли је у то време када је он дошао, постојао гарнизон ЈНА у Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, није ми познато уопште.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто он мисли да је Марко Павловић био командант?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Зашто мислим да је Марко Павловић био командант?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Целе општине, да кажем?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, ја мислим да је био, ја не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога је чуо, како зна, како је чуо име Марко Павловић?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, чуо сам, људи су, али шта, како ближе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Чуо сам да је као командант касарне Марко Павловић, тамо кроз приче сам чуо, јер ја нисам знао тог човека и не знам га, значи, не могу да кажем да је Марко Павловић био командант касарне, када не знам, разумете. Ја сам био у тој јединици «Жуте осе» код Вучковића, «Игор Марковић», значи, ја сам знао за Жућу, за команданта, за остале нисам знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У исказу, у истрази спомиње, Каракај. Да ли он зна, шта је то Каракај?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Каракај је место одмах поред Зворника ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто га он спомиње?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, зато што је одмах ту поред Зворника, то место сам запамтио, Каракај, одмах, јер прелази се мост и одмах је ту Каракај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ту био неки затвор?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не знам, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било цивила у затвору? Не у том, него уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не знам, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, рекао је да су вероватно Муслимани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде је у истрази рекао да су били и војници и цивили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, вероватно су били или војници или цивили, значи, не могу ја да кажем да су били цивили или војници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било, када је он дошао у Зворник, да ли је ту било јединица ЈНА?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да Вам кажем да је била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хтео сам да направим разлику, он каже овде у истрази да је била ЈНА, судија га пита да ли је било Војске Републике Српске, он каже, то је све исто, то је то, зато да се сада разграничи, да ли постоји разлика између војника ЈНА и по чему он прави?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У то време је то било исто мени, да ли разумете шта хоћу да Вам кажем. Униформе су биле исто, војне униформе, СМБ униформе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је било тих војника, тих што су за њега исто?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да Вам кажем колико је било, зато што ја нисам обраћао пажњу на те војнике колико их је било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су они имали седиште у касарни, у тој импровизованој?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је постојала нека нижа формација од јединице којом командује Жућа?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не знам, можда је и била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Онај кога назива командант, командант може бити, рецимо, од батаљона, па даље, да ли је било чета, одељења, водова и тако даље?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Код мене није било, значи, била је та јединица и ту смо били сви.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Њему је истражни судија предочио, окривљеном је истражни судија предочио неке спискове, евиденције, плате или неке друге евиденције и увек је он први на списку. Да ли је он био неки, због чега је он први када није по азбучном реду први, када нема, не знамо критеријум, али он истражном судији каже, ја не знам, каже да је увек он први?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам први, значи, ја нисам био командант, нисам био заменик команданта, нисам био ништа тамо, а био сам први на списку, не знам зашто сам био први.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ушао је у песму, био је први на списку, нема, ништа није био?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Вероватно сам био тамо борац међу бољим борцима, то сви људи знају који су били на ратишту и колико сам људи спасао, колико данас има тих људи што су остали живи и тако, значи, вероватно су ме зато можда ставили на прво место на тај списак, немам појма. Значи, то ми није познато уопште.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија, члан већа је питала како су дошли тамо, да ли је био неки списак, да ли их је неко упутио, да ли су се неке јавили. Занима ме, није ми јасно, испада да су се припадници Српске радикалне странке договорили и дошли и добили оружје. Да ли је било неке евиденције, да ли се неке пријавио,

да ли је рекао ко га шаље, да ли су му дали неко упутство, неко из Радикалне странке када су кренули, неко упозорење, нешто, коме да се јаве и то'?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нису нам дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви стигли у Зворник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Стигли смо приватном линијом, аутобусом, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас у том аутобусу?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нас четири-пет је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је платио превоз?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Сами себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли ти, одакле Вас шаљу, где идете, коме да се јавите?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ми смо отишли тамо у Зворник на ратиште и рекли смо да смо добровољци, да хоћемо ту да будемо и онда су нас упутили ту у касарну, одмах поред моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ти људи који су били на мосту, значи, били су неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када сте дошли на тај пункт?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да. И онда су нас они упутили у касарну и ми смо отишли у касарну и рекли смо да хоћемо да будемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте се јавили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу тачно да се сетим коме смо се јавили, рекли смо тамо, он је отишао, не знам где је отишао човек и рекао: идете са мном у те тамо где смо били стационирани и онда нас је тај, то лице нас, тај човек нас одвезао тамо и ми смо се онда са Вучковићем и тако све иде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Јел може да опише како то неко из Српске радикалне странке долази на грађевину и каже му да он иде на ратиште? Како то изгледа, како они знају да он хоће, да ли питају можда и његовог оца, да ли има ту радника на грађевини? Да ли питају и њих?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, нису питали ни мог оца, ни те раднике, него су ми рекли, хоћеш да идеш са нама, пошто је то све, сви ти момци што су ишли са мном, то је све моје годиште, значи, осамнаест година су сви имали и сви смо заједно отишли. Мој отац се бунио када сам отишао и то је то.

НАТАША КАНДИЋ: Каже да је, да су ишли у акцију. Да ли може да опише, која је то прва акција када стиже у Зворник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Акција је била прва на Кулу када смо ишли.

НАТАША КАНДИЋ: На Кулу? Да ли је после акције на Кули, да ли је сам или са другима из јединице пролазио градом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да ли сам пролазио градом?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ишли улицама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нормално да смо ишли улицама, пролазили смо улицама.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било мртвих људи на улицама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да се сетим тачно. Ја мислим да није.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви некада имали неке губитке, да ли је ту Игор Марковић?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Тај дечко Игор Марковић је погинуо тада у тој акцији на Кули.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било са друге стране да је неко погинуо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је са друге стране неко погинуо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Како мислите, са друге стране, муслиманске стране или?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем, нисам никога видео да је погинуо.

НАТАША КАНДИЋ: Која је била друга акција?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Друга акција смо ишли тамо према Кули, не Кули, него Калесији, извините, Калесији, према Калесији. Прва акција је Кула, а друга, ишли смо према Калесији.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се у Калесији догађало?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ништа, ушли смо у тај део града, ту и они су отишли из тог дела и готово. Ми смо заузели тај део града и то је то.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је ушао, а ко је отишао?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, вероватно смо ми ушли, а Муслимани су изашли. Значи, ми смо ушли.

НАТАША КАНДИЋ: Како, чим су вас видели, они су изашли?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, вероватно тако, побегли, уплашили су се, шта ја знам шта је било, није их било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких борби?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Није било борби. Било је двојица, тројица рањених код нас и то је све.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте улазили по кућама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја нисам улазио по кућама.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су други улазили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу да кажем да је неко улазио. Вероватно је улазио, када је чишћен део града, значи, да је улазио, ја сам ишао по улици.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било жртва у Калесији?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја нисам видео ни једну жртву.

НАТАША КАНДИЋ: Која је следећа акција после тога?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ни једна више.

НАТАША КАНДИЋ: Када је Калесија, који датум?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да се сетим тачно, ја мислим да је тамо негде у мају, или пред крај маја, отприлике.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, опишите нам онда шта радите читавог дана ако нема акција? Како Вам пролази време у Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ништа, били смо тамо у касарни, то смо радили, имали смо физкултуру, вежбали смо, радили са наоружањем и тако, одеш кући, будеш десет дана кући и то је то.

НАТАША КАНДИЋ: Ви кажете да сте тамо ишли из патриотских разлога, да помогнете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Па, ваљда нисте отишли због физкултуре у Зворник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ми смо, тада у то време, нису биле ни једне акције тада, па нисмо могли да идемо ни у једну акцију.

НАТАША КАНДИЋ: Зар вас онда командант не распушта ако немате ничега, седите, чистите оружје, физкултура, зар се онда, да ли вас не распушта, не каже – идите кући?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не, то смо радили, значи, били смо сви на окупу тамо, радили смо то оружје, физкултура и то све и онда није било у то време акција, значи, после тога, ја не памтим ни једну акцију.

НАТАША КАНДИЋ: Докле Ви остајете тамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: До хапшења. Значи, када је било хапшење, сада да ли је било у јулу, ја мислим да је било у јулу, крајем јула, ја мислим, не могу.

НАТАША КАНДИЋ: Шта бива после тога, када из Митровице бивате ослобођени, да ли се враћате у Руму или?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У Руму се враћам, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се после тога враћате у Зворник?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Када су Вас ухапсили, ко је био ту присутан из полиције, војске, територијалне одбране?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Где, у Зворнику?

НАТАША КАНДИЋ: У Зворнику?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нисам могао да видим ко ме је хапсио, нисам могао да видим ни једно лице које ме је хапсило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био тим поводом, поводом тог Вашег хапшења неки разговор, договор тамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја не знам ништа о томе. Ја сам био, мене су ухапсили и ставили су ме у аутобус и само знам када сам изашао из аутобуса у Бијељину, у ту ћелију, ништа друго се не сећам. Нема шта да се сећам, него сам био све време између седишта, између два аутобуса, значи, ту сам провео све време и нико ме ништа није питао, само ми је рекао – спусти главу доле и то је све.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте добили неки папир том приликом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте добили неки папир?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У Бијељини?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не у Зворнику, када полазите, када Вас, значи, хапсе, да ли сваком припаднику јединице се?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам никакав папир, ни моја лична документа нисам добио, све је остало тамо у том затвору у Бијељини, све ми је остало, значи, никакав папир нисам добио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је неко добио неку потврду да није вршио ратне злочине?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, није ми ништа познато о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко снимање за телевизију ту у Бијељини?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам, не могу тачно да се сетим, не, не знам.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Ја бих замолила оптуженог да мало више говори о његовим мотивима, то што је патриота, то не сумњам. Сви смо ми овде патриоти, па нисмо били на том ратишту. Дакле, који су његови непосредни мотиви. лични мотиви да иде на ратиште?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, лични мотиви су ми, значи, сви су ти моји другови из Руме, сви, сви, значи који су ишли са мном у школу, и онда сам и ја са њима ишао на ратиште, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно са њима?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Заједно са њима сам, да, ишао на ратиште, јер у то време ако, као, ово-оно, не одеш, значи, ово-оно.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Шта то?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ниси за ту, ниси човек, као ово-оно и онда сам ја ишао нормално са свима тамо.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Шта ниси довољно човек, ниси довољно храбар, ниси довољно патриота, шта?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: То, у том смислу, значи, тако испада.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Значи било би брука да не одете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нормално.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Због чега, због чега Ви мислите да би то било брука?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, зато што сви су момци ишли из Руме, значи, ишао сам и ја сам ишао и то је то, значи, тако, једноставно сам ишао из патриотских разлога и то је то.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Одакле сте Ви, уствари?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам из Сребренице.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Родом?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, родом сам из Сребренице.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Јесу Вам родитељи из Босне?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, родитељи су ми из Босне исто сви, тамо имам и кућу и то све, све је то тамо било попаљено и све. Никада се нисам ни враћао.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Пошто је ово добровољачка јединица, да ли сте могли у било које доба напустити?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Могли смо напустити, да, могли смо.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Да ли је слика коју сте Ви створили тамо у Руми, о неком ратишту, о неким борбама, о неким непријатељима, да ли се то поклопило са оним што сте Ви тамо доживели?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Није се поклопило.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: У чему?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, није, значи, како да Вам кажем, није се поклопило. Тамо сам видео свашта на ратишту, доста људи је погинуло, доста људи је израђавано, што су били са мном у јединици, доста људи је остало без ногу.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Ви то нисте знали у Руми када сте били?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам, нормално да нисам знао, имао сам осамнаест година, тачно тада када сам отишао на ратиште, осамнаест година и два дана.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Да ли је било неког доживљаја тамо на ратишту, са којим се Ви нисте слагали или је било доживљаја због чега сте се Ви стидели или због чега сте размишљали да напустите, да одете кући или то Ви нисте доживели?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, ја нисам доживео, значи, нисам оно доживео да се стидим ради некога или тако неке глупости нисам доживео тамо. Нормално, када сам ја био, било је све оно коректно тамо.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: А да сте видели нешто са чиме се Ваша савест не слаже, да ли би сместа напустили то ратиште?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не бих дозволио да се то деси, значи, вероватно не бих дозволио да се то деси и не знам, не могу да кажем сада, али ко зна, можда бих напустио.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Али, Ви нисте били у ситуацији да донесете такву одлуку?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, нисам ни био у таквој ситуацији, нисам ни могао да донесем такву одлуку.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања?

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре је рекао да се свашта догађало на ратишту. Будући да је претходно рекао да су само фискултуру и чистили оружје, сада нека каже, шта се то свашта догађало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Мислио сам на људе са српске стране, доста је људи било погинуло, доста људи је рањавано, доста људи је остало без ногу, без руку и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите у борбама или?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: У борби, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ван борбе, да ли сте чули?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не нисам ништа чуо. То сам ја рекао мало пре исто.

НАТАША КАНДИЋ: Хајде да нам прецизира то, где су изгубили ноге, ако су седели, ако је помињао само Челопек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У борбама, у борбама.

НАТАША КАНДИЋ: Где у борбама?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Један пример да Вам кажем, значи, ишли смо на линију у Калесију.

НАТАША КАНДИЋ: Каже, тамо није било жртава уопште?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Само моменат да Вам објасним и онда тај део терена није био очишћен, било је минско поље и онда су двојица људи, не знам који су људи, с колима су налетели и остали су људи без ногу. И ја и тај човек који је био са мном у колима, ми смо те људе извадили и однели их у Зворник у болницу. Значи, то само могу да Вам кажем, један пример. А има доста примера.

НАТАША КАНДИЋ: Да чујемо даље примере.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не могу да се сетим свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, те борбе нису предмет овде.

НАТАША КАНДИЋ: Овде, али каже, није било никаквих борби, да је седео у касарни, одакле сада борбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је била Кула, Калесија?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја не могу да причам о мени, о неким борбама, то други људи нека причају ако знају, ја сам био у борбама, значи у тим борбама и то и то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте учествовали у борбама за та четири месеца, три и по?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Био сам, ишли смо у Кулу и на Калесију сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По колико дана су те борбе трајале?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја мислим да је Кула била један или два дана и Калесија мислим два дана, три, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сво остало време?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Сво остало време смо били тамо на првој линији, или смо чували прву линију, или смо били у тој касарни тамо, где смо ми били стационирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на првој линији, да ли је било борби или само за сваки случај?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Било је борби, значи, пуцало се и са једне и са друге стране, оно знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ове радње које су описане у оптужници, када сте Ви први пут сазнали за тако нека страшна дешавања?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, ја сам сазнао, ја мислим да је то било у Бијељини када су нас похапсили, тамо сам сазнао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Питасте ли Ви Вашег команданта Вучковић Војина, шта је то, о чему се ради, шта се ово дешава, мимо мог знања?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам имао прилике да разговарам када смо били ухапшени, ја од онда нисам био са човеком, нисам имао прилике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То у Бијељини, а после тога?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам био са њим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте после тога било кога виђали од тих Ваших са ратишта, питасте ли неког, шта се оно дешавало, а ми не знамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нисам, нисам никога виђао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никада ни са ким нисте разговарали?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када је то било, која је то година била када сте били у Бијељини и када сте то сазнали тада?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: То је било 1992. године, тамо у августу, ваљда, ја мислим, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И за све ове године, Ви никада никог нисте питали од Ваших тих ратних другова, шта је оно било, о чему се оно ради?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Искрено речено, нисам питао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зар Вас то није интересовало, да је у Ваше време се нешто дешавало, Ви немате сазнање и никада никога не питате, шта се оно дешавало тамо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам, нисам, искрено речено, нисам никада никога питао и нисам расправљао у вези тога. Био сам сретан када сам дошао кући и то је све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, значи није Вас то ни занимало?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, нисам, нисам имао зашто да расправљам. Једноставно сам се помирио с тим да је то било тако, ради тог што сам ја чуо ту причу, ради тих «Голфова» да су нас похапсили и готово, то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, Ви сте ми рекли да сте у Бијељини први пут сазнали за ова нека страшна дешавања, не ради «Голфова»?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, да, то сам тек сазнао тамо у Бијељини.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, да, али како то да Вас после тога не занима, шта је то било, неки људи страдали, или тако нешто?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам, нисам размишљао уопште о томе. Мислим, нисам имао потребу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, од 1992. године све ове године, Ви се не запитате за то?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Имао сам, да Вам искрено кажем, нисам размишљао пошто имао сам других ствари о коме сам, имам жену, имам децу, о њима сам размишљао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Пошто је поменуо да је у Бијељини сазнао за ратне злочине, да ли може да нам кажеч шта је то сазнао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кратка интервенција. Ви, када сам Вас ја питала, рекли сте, само да сте чули да сте ухапшени због «Голфова»? Ја сам Вас питала, да ли сте још због нечега, Ви сте рекли не? Откуд сада ова измена? Сада кажете да сте чули још нешто?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, то сам ја и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, колико сам ја овде била.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја сам рекао да је то, значи, тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, да су ме питали тамо у Бијељини исто то, је ли било, ја сам рекао да немам појма, не знам ништа и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту сте већ чули да се нешто дешавало?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, питали су нас јел било неких ратних злочина, да ли је неко некога убио и тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вам предочавали да је било, па онда да Вас питају?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него питали Вас, да ли је било?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тврдио да је било?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, не знам, не могу да кажем да је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неко од тих, да ли Вас нешто питају?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Он је мене питао само, да ли си био ту, јел био неки ратни злочин, ја рекох нисам, и не знам ништа о томе и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да Ви не знате?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је сада пре минут на директно питање члана већа, када је чуо за ово, он је рекао, а сада каже, уопштено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада је објаснио, да су га питали и да је он рекао да он лично не зна.

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја не знам ништа о томе, значи, питали су, нормално да су ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали су га. Да ли сте тада схватили да се нешто дешавало?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, нисам схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте схватили да се нешто десило, па да Вас зато питају?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте Ви добили сазнање да се то стварно десило? Претпостављам да сте добијали ове транскрипте, да сте тражили да Вам се ови сведоци из истраге, саслушани ови многобројни, да Вам се доставе?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, јесам, добио сам само оно што сам ја давао изјаву, само сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Вашу одбрану?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте читали исказе сведока?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Нисам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни тражили?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, па, немам ни потребу да тражим, шта има да тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас не интересује?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Зато што немам везе с тим, што би ме интересовало, када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као човека, да ли Вас интересује да се то нешто десило?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја немам везе с тим, значи, ове људе не познајем уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, схватили смо да Ви кажете да немате везе, али, обзиром да Вам се ставља на терет овде нешто што пише, није Вас занимало да видите шта се то заиста десило, као човека, као људско биће, не као оптуженог?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да је било нешто, рекао би ми адвокат, нормално, да је било нешто, рекао би ми адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је било нешто с Ваше стране или да ли је уопште било?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да, или или сам питала? Да сте Ви урадили, или да се уопште нешто десило?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да се уопште нешто десило, адвокат би ми рекао, нормално, у тим папирима шта је било. Значи, ја нисам тражио никакве папире, тражио сам само моју изјаву што сам ја дао, значи, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није Вас занимало да ли се то десило, невезано с тим, да ли сте Ви ту учествовали или не?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, што да ме занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо ли још неко питање? Неко од оптужених да ли има питања? Дођите. Питање директно за оптуженог Филиповића.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пошто се помињем ја да сам више пута био са тим Репићем, Репић је био у њиховој јединици, ја сматрам да никада нисам видео ту особу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, питање.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Питање, па чује он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, које је питање?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Питање је, да ли си некада чуо или видео нешто у вези мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули некада или видели?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја тог дечка не познајем, први пут га видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог овде оптуженог Славковић Драгана?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за надимак Торо?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још неко питање? Добро. Ви имате питања? Немате. Добро, ево ја ћу. Да ли сте чули за неки надимак Зокс?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кораћ Иван, овај оптужени овде са наочарима?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете?

ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви немате? Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: (бранилац Славковић Драгана) Да не бих прекидао, ја бих молио једну саму интервенцију, да не бих прекидао, бар мени није познато. Уопште није решено, господин Драгољуб Тодоровић и госпођа Кандић, чији су пуномоћници, да би могли да, видим да Ви нисте на почетку претреса, да би ми могли да проценимо као браниоци, да завршим, да ли су та питања у оквиру оптужнице, прво и да ли су питања дозвољена што се тиче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Водим ја рачуна, а имате и у предмету, па можете да извршите увид. Пита бранилац за које оштећене.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не може генерално пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има конкретна имена у предмету.

Оптужени ДРАГИЋЕВИЋ ДРАГУТИН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упозорени на своја права у поступку.

Констатује се да је упозорен о својим правима у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се до сада бранили, односно нисте износили одбрану?

ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сада желите да изнесете одбрану или не?

ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Само да кажем, пошто сам прочитао оптужницу, наводи који су написани у оптужници нису тачни. Ја не желим да износим своју одбрану и да одговарам на питања. Бранићу се ћутањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Изјављује да и даље не жели да износи своју одбрану и да жели да се и даље брани ћутањем.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите.

Оптужени ПОПОВИЋ БРАНКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете, не, не, није он ту. Добро. Само да Вас упознам, ако нисте читали, разгледали спис, добили смо од Основног суда у Зворнику по замолници извештај да сведок Фадил Бањановић овог пута неће моћи да дође, али да ће следећи пут, ако буде позван, доћи, значи, то ће бити јануар месец, када кренемо у доказни поступак. Изволите. Да ли сте Ви прочитали налаз судског вештака?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта кажете Ви на тај налаз?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Две има ствари које ме, једноставно, запрепашћују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то ствари?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема нигде евиденције о мојим проблемима у јулу месецу. Чини ми се да још из те собе који су ме водили код лекара, има шест људи у притвору и може да се узме од њих изјава, да ли су ме после тога инцидента водили код лекара у амбуланту. Каже, овде, како пише овде, нема нигде евиденције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, ево га картон здравствени Ваш, 23. мај, имали сте напад епилепсије, да ли то мислите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е то овде пише, у овом налазу пише да тога нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У среду ћемо питати доктора, добро, даље?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једнако тако сам скренуо када сам се вратио одавде, онај дан када више нисам могао, када сте ме ослободили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био 30., је ли тако, трећи дан, када сте Ви цео дан давали одбрану, цео дан?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим, 30. или који, не знам ни ја, али, углавном, тог дана сам дошао, доведен сам, пошто сам тражио, доведен сам у амбуланту, дошао још један лекар и рекли су ми да је докторица Мирковић је рекла дословце, таман добро, ту је и неуропсихијатар. Њему сам једнако у присуству са медицинском сестром која је радила на рачунару и бележила, рекао за претходни напад тај, каже, исто овде пише, да нема евиденције. Не знам да ли има, ја говорим само у вези овога налаза што је доктор написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За 30.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За 30., да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде има само за 01. децембар, доктор Мирковић Оливера, дала упут за неуропсихијатра, за 30. нема. Могуће да Вам је сестра дала тај бенседин о коме пише доктор Мандић, па да није то унето у картон? У картону нема 30., нема ни 29.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, само да Вам кажем овако: у уторак, дакле, у понедељак, када смо се вратили са суђења, почињу проблеми. Ја бих Вас молио да ми ту помогнете што се тиче датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте рекли у понедељак?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У понедељак почињу ти проблеми који су настали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У соби?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. У уторак када се враћам са суђења, пре поласка на суђење, лепо саопштавам командиру, он позива надређене, њему исто саопштавам да ја не смем ући у ту собу, због проблема који су настали. Кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули. У уторак Ви нисте давали одбрану.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У уторак нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У уторак поподне тај човек излази из Ваше собе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, није то баш лепо изашао, то је већ било шест-седам сати увече, када је успело да се разреши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Вам тада даје сестра неки лек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, сестра је дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није лекар био?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, после подне нема лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она редовна сестра што иде увече, па коме нешто фали, она му да за смирење?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, ово је било мимо терапије, довели су је због тога, што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пракса затвора је да је тако.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Вероватно лоше изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није био лекар тог 29.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Долази сестра и даје ми средство за смирење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И долази 30., среда, Ви долазите овде?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и дајете одбрану цео дан?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Кажем, опет нисам целу ноћ спавао и онда у следећој ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, схватам то.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Долази напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте уморни?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Следеће ноћи долази напад, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30. на 01.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 30. на 01., ја сада не могу да, да имам само, мислим да је 30. на 01., то је среда на четвртак, среда на четвртак, ја мислим да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда је дошао овај извештај психијатра 01. децембра. Када Вас је тај прегледао, 01. децембра, значи, то је четвртак? Када Вас је прегледао, пре подне, када?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када сам враћен одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте враћени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је дао извештај.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када сам враћен одавде, прегледао. То је, мислим да је разговор трајао два-три минута, ништа више. Ја сам само запамтио шта је човек рекао, дајте му нешто да се човек смири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ни то није резултирало, оно што је требало да резултира смирењем, него тек када ме је доктор Фјодоров звао, у вечерњим сатима, онда следи још и инекцијама, не би ли, тада сам први пут и заспао у петак, чини ми се, вече, петак да сам први пут заспао. Уосталом, ја говорим само, не сумњам ја у тај картон, јер и лекари и медицинске сестре имају веома коректан однос, али ово овде што пише, да нема нигде евиденције, у најмању руку је зачуђујуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сада питање, чињеница коју утврђује доктор. Имате ли Ви неке примедбе сада, како се сада осећате? Имате ли примедбе на овај део налаза? Ми смо добили извештај да су сви способни за суђење, сви оптужени. Ја сам тражила извештај од лекара.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вас молим, оптужени је пословно способно лице. Ви мени не дозвољавате да ја са њим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви битно нисте утврдили, а разговарате са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Причате о формално-правним разлозима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Утврдили смо из извештаја дежурног лекара за све оптужене да су способни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто Ви толико инсистирате да разговарате са њим, док не утврдите ту околност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја уопште не инсистирам, он може да каже да се више неће бранити. Ми ћемо прећи на доказни поступак, није проблем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви сада њега саслушавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште га не саслушавамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако је ово његова одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушавамо да утврдимо, не, ово није његова одбрана, ваљда видите да ово нема везе са оптужницом, то што сада причамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми смо добили писмени налаз. Ја сам ставио примедбе. Замолио сам да добијемо допуне. Када то добијемо, онда ћемо се изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићемо у среду. Ја хоћу сада да питам оптуженог, да ли жели да настави са давањем одбране, обзиром да налаз вештака Мандића, каже да је он сада способан, да он нама делује као способан.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тај налаз је упитан за одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу да завршим, колега? И да смо добили извештај лекара из установе у којој он борави у притвору, да су, између осталих, свих оптужених, и оптужени способан да прати ток суђења и да даје одбрану. Па га ја сада питам, да ли је он данас способан да настави давање своје одбране? Значи, нећемо улазити у тај дан, несрећни за који Ви кажете да сте имали напад, да Вам није било добро и тако даље. Идемо даље. Да ли можете, да ли желите да изнесете одбрану или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите само да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо стигли до одређеног дела одбране. Само то Вас питам, реците јасно.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите само да Вам укажем само на две ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У тој ситуацији, ја сам нашао, у односу на концепте моје, ствари које сам изоставио, које нисам рекао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, имаћете прилике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дајте да се консултује са браниоцем, то има право.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А, друго да Вам кажем, и у записнику поред све технике које имате, имате таквих крупних грешака, да је, да, нисам ја Грујић Бранко, ја сам Поповић Бранко, није Кнежевић Милан у гарди, него је у дарди, није он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема везе са оптужницом.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Неко да ме повеже да сам ја координирао 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће Вас повезати сигурно, повезаће Вас само ако има доказа.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Аркановом гардом и тако даље, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за дело, да ли има неких грешака? Можете да преслушате аудио снимак.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Има изостанака пуно, мојих, оно што сам изоставио, што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, оно што сте рекли, да ли је нешто унето што нисте рекли?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја стављам примедбу на начин како то водите. Повређујете право одбране. Конкретно овде повређујете право одбране. Ви њега сада испитујете о нечему о чему ћете тек одлучивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште га не испитујем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви као веће, ћете одлучивати, не Ви као председница већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Ви не слушате, ја га питам једно, он одговара друго. Ја га питам, да ли је способан да настави са давањем одбране?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, он Вам одговара друго, зато смо и предложили вештачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме Ви пратите? Значи, да ли жели да настави?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, не жели, рекао Вам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Док не утврдимо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао то, колега, када је рекао? Нисте му дозволили да одговори. На моје питање, да ли жели да настави одбрану тамо где је стао, он није то одговорио, него је рекао да није рекао све што је хтео везано.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта Вам је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго, одговор на питање које нисам поставила. Ја га питам, да ли он сада жели да настави одбрану тамо где је стао, а за то друго ћемо када дође вештак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прво, да ли је он способан да схвати то Ваше питање, разумете, то ћемо да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих знала, а вештак је рекао да је човек изнад граница просечне интелигенције.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да и господин Мандић доктор је најмање стручан, какав је налаз написао, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада ми не можемо да ценимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми ћемо на то ставити примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви имате, наравно право.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда ћете одлучивати о томе. Прво, да ли ћете издвојити тај записник или не. Од те околности зависи даље његово излагање, јер ћете доћи у ситуацију да сада износи одбрану, а да му се постављају питања из тог записника, о томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, човек управо говори да жели још да дода везано за оно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако ми имамо вишак времена, ако Ви сматрате да би било згодно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо ми вишак времена, ми морамо да завршимо са његовом одбраном.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Поштујмо то сада, током овог поступка, он ће дати одбрану када се договоримо, када видимо да је психички и када вештак каже то, овај или неки други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не видим да он није способан, колега, то изгледа једино Ви у овој просторији видите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да поновим? Како се осећате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, никако се не осећам када видим да Ви пред собом имате једне факте, а господин доктор који ме је прегледао, чије је пресудно мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо о доктору.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Говори о другим фактима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говоримо о доктору. Причамо како се Ви осећате, можете ли или желите ли да дате одбрану, оно што нисте рекли до сада да наставите, то Вас питам, врло једноставно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вас молим, дајте ми да поразговарам са браниоцем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не бих наставио давање изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да Ви нећете више да се браните?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хоћу се бранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви планирате да ћете бити способни да се браните и да ћете желети да изнесете одбрану?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када се расчисте ове дилеме везано за вештачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Истог момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наравно, суд ће прво да одлучи о примедбама, да саслуша вештака, па ћемо онда да видимо, не можемо ми чекати у недоглед да Ви изнесете одбрану. Добро, седите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли може у сваком тренутку да изнесе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, наравно, па то смо и рекли, он може сада да ћути, па да се пријави, па ми када будемо могли да уклопимо, не можемо ни ми сада овде на стендбају да будемо. Видећемо, шта каже вештак, можда човек неће више ништа да прича, то је његово право. Није ни морао ништа да прича.

**Обзиром да је саслушање судског вештака доктора Мандић Бранка
заказано за 28.12.2005. године у 10 часова,**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

**Да се главни претрес прекине, а наставак се заказује за 28. децембар 2005.
године у 10 часова, на који никога не позивати.**

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, одбрана има један предлог да, пошто је ово, условно речено хашки предмет, уступљен нашем домаћем правосуђу, али имамо некаквих стварно, да кажем, и проблема у погледу материјала који добијамо. Наиме, нон-стоп нешто, ми смо на крају истраге добили некакве материјале из Хага, значи, дан пре окончања истраге, па сада, током поступка, опет добијамо некакве материјале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то сам ја тражила, видели сте допис мој.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мени је драго што сте Ви то тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло ми је то важно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили смо мали део материјала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми не знамо шта ћемо још добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ја не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, зар то није некоректно, уместо да добијемо сав материјал са којима Тужилаштво може да располаже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радимо и на томе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да тај материјал предочавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на томе радимо, јесте. Добро колега, овде су размаци, видите, по четири недеље, значи, имате тамо исто месец дана, мада кажемо, ми тај њихов Правилник не користимо у том смислу, али, свакако ћете имати времена и веће да се припреми и Ви. Ово је било изузетно, нешто што је мени требало везано за сведоке, они су део материјала доставили. Видели сте да је већина, велики део материјала већ поновљен, значи то је онај Билтен.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, Ви сте, дакле, знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је дуплирано.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта има у тим материјалима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напротив.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми не знамо и не можемо да предложимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам да сам знала шта има?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, не, кажете, Ви сте тражили то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја сам тражила, видели сте допис, да ли читате овај допис мој, да ли сте прочитали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да Вам је достављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мој допис, шта сам тражила, како могу знати, ако не знам, како могу знати унапред шта ћу добити?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли ми имамо комплетан материјал из тог хашког предмета, да ми видимо, шта би ми још можда предложили, што би одбрани ишло у корист?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, као прво, ја то не могу да Вам кажем, јер не знам ни ја. А као друго, Ви сте видели да је овај предмет, значи овај чињенични догађај предмет још три веома велике и битне оптужнице тамо. Тај материјал у том смислу не можемо добити, Вама је то јасно и то имам и у овом допису, видели сте шта сам тражила. Значи, добили смо део материјала, онај који су могли да нам доставе, остатак ја у овом тренутку не могу да добијем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знате због чега? Без обзира, ми треба да знамо који је то материјал, шта су они прикупљали. Они не могу селективно да шаљу нешто само што би користило оптужници, а не и одбрани. Има материјала из којих смо ми видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја за сада ништа друго нисам тражила, нити су они доставили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер Ви сте одлучили да ћемо читати те њихове изјаве и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то схватили, није ни колега схватио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И неки документи, који иду у корист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Користити, користити, а то сте ме сада подсетили, то ћемо одлуку донети, ту се, колега, не ради о овом правилу, 92-бис, ту се говори о прихватању изјава сведока, уместо усмених, а овде се не говори уопште о томе, овде се говори о коришћењу, на које имамо право према чл.14-а.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Без обзира да ли је коришћење или не, имате материјала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Битна је разлика.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате документације која је презентована тим истим сведоцима, а коју ми немамо у спису и то се види да се они позивају на нека документа. Ми знамо та документа под шифрама. Ја не видим разлог да Хашки трибунал, односно њихово Тужилаштво, не може овом суду да достави сву меродавну документацију која се односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам Вам који је разлог, јер су исти докази и у тим другим предметима који су у току.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако ми дозволите, то не може бити препрека да се то фотокопира и достави овом већу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вам кажем, да радимо на томе да прикупимо те доказе, ја нисам крива што.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сада имамо други проблем. Ми сада имамо сведока, имаћемо га ваљда у јануару, сведока Бањановића. Када читамо његов записник о томе шта је сведочио тамо, ту се на читавом низу места се позивају на различита документа која се њему тамо показују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како ћемо ми да успоставимо везу, како ћемо ми ефикасно тог човека да питамо, када ми тачно не знамо шта се ту на шта односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што имамо у транскриптима, можемо користити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, транскрипт постоји и има референцу на документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо, већину тих докумената имамо, имамо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, ми не знамо у ком тренутку се њему који документ приказује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише тамо број, пише онај број под којим је заведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ми не знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише, па добро, што будемо имали, ми ћемо то предпочити, што имамо у предмету.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се плашим да се не разумемо, значи, тамо пише неки број, П-23, Д-28, није важно, али ми не знамо, који је то П-28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велики број докумената имамо заведен горе, а за овај остали део, питаћемо сведока, видећемо ако нешто недостаје, тражићемо да се прибави.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мислим да ће ту бити конфузије, али, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја бих само везано за ово. Мислим да бисте пренаглили, ако бисте одлуку о издвајању тих записника донели одмах, пре него што видимо, да ли ћемо ми то добити кроз фотокопије, или кроз те документе, па да тек, онда, а Ви можете о томе да одлучите до краја главног претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мислим да бисте мало пренаглили када бисте донели одлуку, пре него што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нисмо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам закључио да сте рекли да треба да донесете сада одлуку, па сам због тога, само сугестија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али, био је предлог да се издвоји. Од тих хашких нисмо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја знам за тај предлог и знам да нисте донели одлуку, само сам схватио да ћете сада донети одлуку, пре него што добијемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и осумњиченог Бране Грујића, али ове користимо, нормално. Значи, у смислу чл.14-а, а не у смислу чл.92-бис, што је колега рекао, значи да се прихватају.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Наш захтев је тада био обухватан, обухватао је и једно и друго, па сте један део Ви решили, а други део нисте решили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам, наравно, наравно, ми то користимо, а ми ћемо, наравно, имати ту људе, непосредно, па ћемо да саслушамо. То све на захтев, писмени и онда шта Вам треба, Ви тражите, имате право да разгледате спис. Бранилац Ваш, Ви ћете се са њим консултовати. Добро, то није ништа значајно, а друго, има само пар докумената битних за другооптуженог и има један исказ Мијатовић Јове, а нећемо га користити, обзиром да је сведок. Да је било потребно, ја бих дала да се преводи, ја сам прочитала, али потпуно је небитно, јер тај исказ не можемо користити, пошто је наш оптужени, а тамо је дао изјаву као сведок. Према томе, то је небитно, то вам нећемо доставити, јер то нећемо ни изводити као доказ. А ово друго сте добили.

Довршено у 11 часова и 40 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА